

gaaer ud paa at begrænse Politimesterens Ret til at fastsætte Bønningsaffortning for de der omhandlede Forseelser af Politibetjente, kan jeg ikke blot fuldstændig dele den Betragtningssmaaade, som er bleven gjort gjældende af den høitærede Justitsminister, at nemlig Bønningsaffortning, Bøder og Suspension ere 3 i deres Væsen høist forskjellige Straffearter, og det er netop denne Forskjel i deres Charakter, som gjør, at man efter Mindretallets Mening ikke handler rigtigt i at sætte en saadan Begrænsning med Hensyn til Bønningsaffortning. Sætter man Bønningsaffortningen saaledes, at den ikke maa gaae ud over $\frac{1}{12}$ af den aarlige Løn, saa vil dette naturligvis føre til, at den i sig selv retfærdige Politimester kan blive sat i den Nødvendighed, naar han skal afveie Forholdet mellem Forseelse og Straf, da ikke at vælge Bønningsaffortning, som maastee ikke her vil blive mere end 15—16 Rd., men at gaae til Bøder indtil 20 Rd., hvilket ikke blot vil faae Indflydelse med Hensyn til Beløbet, men ogsaa — og det vil jeg vel anbefale til det høie Things Opmærksomhed —, da Bønningsaffortning kun er en Disciplinairstraf, vil have en anden Betydning, idet Bøder kunne blive Gjenstand for Afsoning. Og hvad den 3die Art af disse Straffe angaaer, nemlig Suspension, da kan det gjerne være, at den ikke vil medføre en saa betydelig Bønningsaffortning, men dog er det en større Straf end en betydelig Bønningsaffortning. Det forekommer mig derfor, at man ikke bør gaae ind paa det Forslag, som er stillet til § 12 under Nr. 10, ikke at tale om, hvad den høitærede Justitsminister fremhævede, at der dog i alt Fald skulde sættes en Grænse. — Det er bemærket af den høitærede Justitsminister, at, naar man vil optage i § 14 en Tilføining til Bestemmelsen om, at Dommeren ikke kan afgjøre Sagen med en Advarsel, saafremt Indlagede erklærer sig derimod og forlanger Dom i Sagen, den Tilføining nemlig: „hvilken Dom ikke maa gaae ud paa en Advarsel“, saa vilde dette medføre, at Lovformen ikke var smukt tagttagen, og at denne Bestemmelse blev altfor bred. Ja, jeg indrømmer, at naar der kommer 8—9 Ord ind, er der

ganske vist en Forøgelse, men man skal dog ikke tabe af Sigte, at det, hvorpaa det her kommer an, er at danne et Værn mod Ulemper, som let ville kunne fremtræde. Jeg kan ikke dele den høitærede Justitsministers Mening, at det næsten skulde være en Fornærmelse mod Landets Politimestre — det kan jeg ikke faae ud deraf — udtrykkelig at bestemme, at Dommen ikke maa gaae ud paa en Advarsel. Det kunde meget let indtræffe, at en eller anden Politimester vil raisonnere saaledes: Du er efter Loven berettiget til at give en Advarsel ved den Slags Sager; men naar Loven da tillige fastsætter, at naar den, hvem Advarslen gives, ikke vil have den, saa skal Dommeren affige Dom i Sagen, saa vil han affige Dommen i Sagen, men han er derved i Grunden ikke kommen videre end til det Punkt, hvorpaa han var, da han vilde give Advarslen; han er ikke ganske paa det Rene med, om han skal frestinde eller dømme skyldig, og vælger da den Udvei, som tidligere forelaa, og som for ham kan forekomme hensigtsmæssig, men som for den Daagjældende er uhensigtsmæssig. Man løber ialfald ingen Fare ved at optage denne Bestemmelse, og jeg troer heller ikke, at Lovformen kommer til at tabe ved de Udtryk: „hvilken Dom ikke maa gaae ud paa en Advarsel.“ — Jeg kommer nu til at berøre et Punkt, om hvilket jeg udtalte mig meget udførlig iforgaars, men jeg beder det høie Thing tillade mig at knytte endnu et Par Bemærkninger til, hvad jeg dengang fremsatte. Den ene ligger meget stærkt paa Grændsen af en personlig Bemærkning. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgtreds (Sager) kom med en Ytring med Hensyn til Udvalgets Forslag om, at man fremdeles skulde fastholde den Afgang til Appel fra Landsveretterne til Høiesteret, som nu under disse Betingelser finder Sted i andre Sager, ogsaa med Hensyn til de offentlige Politisager. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at det, der væsentlig havde medvirket til, at ogsaa han havde erklæret sig for den Forandring, som Udvalget har foreslaaet, var Hensynet til, at jeg saa nøie kjendte de Forhold, som finde Sted ved Overretten, og at jeg saameget mere kunde træde frem som en